

Arrest

nr. 177 919 van 18 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 20 juni 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 15 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE SCHUTTER, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, dienen op 25 juni 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 6 mei 2013, met kennisgeving op 21 mei 2013, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.06.2012 werd ingediend door:

*A., N. (...) (alias H., N. (...)) (RR: (0) (...))
geboren te Tairov op (...).1972*

en echtgenote:

*A., M. (...) (alias A., M. (...)) (RR: (0) (...))
geboren te Tairov op (...).1976*

wettelijke vertegenwoordigers van:

*A., M. (...) (alias H., M. (...)) (RR: (0) (...))
geboren te Tairov op (...).1998*

*A., D. (...) (alias H., D. (...)) (RR: (0) (...))
geboren te Tairov op (...).2008*

*H., H. (...) (RR: (0) (...))
geboren te Brussel op (...).2012*

Nationaliteit: Armenië (Rep.)

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 16 maart 2011 in België verblijven, een meerwaarde zouden zijn voor de Belgische samenleving, dat de heer A.N. (...) Franse les volgt (zie attest van inschrijving, verklaring lerares), dat de heer A.N. (...)beschikt over een werkaanbieding (zie brief P. (...) SPRL) en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Betrokkenen dienden een asielaanvraag in op 16 maart 2011, deze asielaanvraag werd op 08 november 2011 afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hen betekend op 24 januari 2012 en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk 7 maand 23 dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen hebben op 21 augustus 2011 hun oudste zoon verloren, deze is verdrongen in Froidchapelle (zie overlijdensakte) en werd begraven op 25 augustus 2011 op een begraafplaats in de gemeente Sint-Gillis (zie documenten in dossier). Betrokkenen bezoeken bijna dagelijks het graf van hun zoon. Hoewel dit overlijden bijzonder betreurenswaardig is, vormt dit geen buitengewone omstandigheid aangezien betrokkenen steeds een aanvraag kunnen indienen in het land van herkomst om een visum te verkrijgen voor Kort Verblijf indien de aanvraag 9.2 niet positief beantwoord zou worden. Zo beschikken zij over de mogelijkheid om het graf van hun kind periodiek te komen bezoeken.

Meester De Schutter stelt dat het verliezen van een kind één van de ergst mogelijke trauma's is dat een mens kan overkomen en dat bijgevolg een gedwongen terugkeer -en dus een scheiding van de

begraafplaats van de overleden zoon- in strijd zou lijken te zijn met het verbod op mensonwaardige behandeling in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het verliezen van een kind is zonder twijfel hartverscheurend, toch menen wij dat er hier geen sprake is van een mensonwaardige behandeling omdat het weigeren van een machtiging tot verblijf niet duidt op minachting of gebrek aan respect voor betrokkenen, de wetgeving is er niet op gericht om personen te vernederen of mensonwaardig te behandelen. Daarenboven wordt bij deze de aanvraag om machtiging tot verblijf niet geweigerd, er wordt enkel gesteld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan en erg hun best doen op school, (zie schoolattesten, rapport, verklaringen onderwijzers), kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen (met name: de gevolgen van de dood van hun zoon op de gezondheid van betrokkenen + medische getuigschriften) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012)."

Eveneens op 6 mei 2013, met kennisgeving op 21 mei 2013, neemt de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met betrekking tot elk van de verzoekende partijen. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing.

De motieven van de tweede bestreden beslissing luiden als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van V.D.H.L. (...), Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

A., N. (...) geboren te Tairov op (...).1972, nationaliteit Armenië

voorheen gekend als:

H., N. (...) geboren te Tairov op (...).1972, nationaliteit Armenië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

De motieven van de derde bestreden beslissing luiden als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van V.D.H.L. (...), Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

A., M. (...) geboren te Tairov op (...).1976, nationaliteit Armenië

voorheen gekend als:

A., M. (...) geboren te Tairov op (...).1976, nationaliteit Armenië

en kinderen:

A., M. (...) geboren te Tairov op (...).1998, nationaliteit Armenië

voorheen gekend als:

H., M. (...) geboren te Tairov op (...).1998, nationaliteit Armenië

A., D. (...) geboren te Tairov op (...).2008, nationaliteit Armenië

voorheen gekend als:

H., D. (...) geboren te Tairov op (...).2008, nationaliteit Armenië

H., H. (...) geboren te Brussel op (...).2012, nationaliteit Armenië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

1 ° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Over de rechtspleging

2.1. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.2. Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partijen te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging genieten, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel zoals geformuleerd in de synthesesmemorie luidt als volgt:

"In een eerste middelonderdeel klagen verzoekers aan dat de verwerende partij twee weigeringsmotieven apart bespreekt, terwijl ze in feite in samenhang moeten worden gelezen. Het betreft volgende argumenten:

1. Verzoekers kunnen een aanvraag tot verblijfsmachtiging of een visum kort verblijf indienen bij de Belgische diplomatieke post, om op die manier het graf van hun zoon periodiek te bezoeken

2. De medische toestand van verzoekers niet kan onderzocht worden in het kader van een aanvraag tot verblijfsmachtiging via het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, maar dat de wetgever speciaal daartoe het artikel 9ter in het leven heeft geroepen.

Verzoekers hadden in hun aanvraag aangehaald dat het bijzonder zwaar is voor hen om lange tijd van het graf van hun zoon verwijderd te zijn (zodat zij niet via de geijkte procedure van een aanvraag tot verblijfsmachtiging via de Belgische diplomatieke post in hun thuisland kunnen de aanvraag indienen), en hebben dit aangetoond op grond van medische en psychologische attesten, alsook op grond van een verklaring van hun priester.

Daardoor alleen al schendt de verweerder het artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, aangezien de motivering kennelijk niet afdoende is. De medische en psychologische elementen worden

niet in verband gebracht met de onmogelijkheid in hoofde van verzoekers om de aanvraag tot verblijfsmachtiging (of de aanvraag voor een visum) vanuit hun thuisland in te dienen.

In een tweede middelonderdeel zetten verzoekers uiteen dat er een schending is van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in samenhang met een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, aangezien verweerder in de bestreden beslissing stelt dat verzoekers geen medische elementen kunnen aanreiken als buitengewone omstandigheid om hun aanvraag tot verblijfsmachtiging vanuit België in te dienen.

Verweerder laat in de bestreden beslissing na om aan te tonen waarom deze medische elementen op zich ook geen buitengewone omstandigheid zouden kunnen uitmaken in de zin van het artikel 9bis van dezelfde wet.

Verzoekers wijzen er in het verzoekschrift op dat zij in de aanvraag tot verblijfsmachtiging geen nadruk hebben gelegd op de onmogelijkheid tot behandeling in hun herkomstland, maar dat zij de ziekte enkel hebben ingeroepen om hun onmogelijkheid tot terugkeer aan te tonen, nu gedocumenteerd wordt dat een verwijdering van het graf van hun zoon hun ziekte zou verergeren.

Verweerder beperkt zich in de bestreden beslissing tot een stereotype verwijzing naar het verschil tussen beide procedures op grond van de artikelen 9bis en 9ter Vreemdelingenwet. Deze stereotype motivering schendt de materiële motiveringsplicht, op grond waarvan de beslissing moet gesteund worden op juiste feitelijke elementen, hetgeen in casu niet het geval is, of alleszins onvolledig gebeurd is (nu zoals aangegeven de link tussen de ziekte en de onmogelijkheid tot terugkeer in hoofde van verzoekers niet wordt geanalyseerd).

Om dezelfde reden schendt verweerder ook het zorgvuldigheidsbeginsel, dat hem oplegt om rekening te houden met alle relevante elementen uit het dossier. Van de voorgelegde medische en psychologische attesten die uiteenzetten hoe een verwijdering van het graf van hun zoon in verband staat met hun aandoeningen, wordt volstrekte abstractie gemaakt.

Uit de tekst van het artikel 9bis Vreemdelingenwet blijkt allerm minst dat medische elementen niet kunnen worden ingeroepen als buitengewone omstandigheid. Integendeel heeft de wetgever bewust zich er van weerhouden een definitie van de buitengewone omstandigheden te geven.

Uit de rechtspraak van Uw Raad blijkt bovendien dat het net wel mogelijk is om medische elementen in te roepen als buitengewone omstandigheid. Zo stelt Uw Raad in het arrest 42.699 van 29 april 2010 : "[...] force est de constater que les éléments médicaux invoqués par le requérant [...] se devaient formellement de recevoir une réponse autre qu'un simple renvoi vers la procédure de l'article 9ter de la loi précitée du 15 décembre 1980. En effet, ces éléments peuvent le cas échéant constituer des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980. Le requérant et sa situation médicale ne s'inscrivent pas nécessairement dans le cadre de l'article 9 ter de ladite loi. La décision attaquée n'est donc pas adéquatement motivée. »

Zodoende schendt de verwerende partij hierdoor het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

In de nota met opmerkingen van de Belgische Staat wordt als volgt gerepliceerd op het eerste en tweede middelonderdeel:

Verweerder houdt voor dat verzoekers zich niet tegelijkertijd kunnen beroepen op een schending van de materiële en de formele motiveringsplicht. Hij verwijst daarbij naar een arrest van de Raad van State waaruit dit zou blijken. Zij stelt in essentie dat nu ook de materiële motiveringsplicht wordt ingeroepen, verzoekers niet onwetend kunnen zijn omtrent de motieven van de beslissing, hetgeen op zijn beurt dan weer zou verhinderen dat zij de formele motiveringsplicht inroepen.

Verzoekers repliceren hierop in huidige synthesesmemorie dat de ingeroepen schendingen van respectievelijk de formele en de materiële motiveringsplicht om verschillende onderdelen van de bestreden beslissing gaan:

De formele motiveringsplicht wordt ingeroepen voor wat betreft het kunstmatig onderscheid dat verweerder in de bestreden beslissing maakt tussen verzoekers plicht om de aanvraag in beginsel vanuit de Belgische diplomatieke post in hun herkomstland te verrichten enerzijds en de medische toestand van verzoekers (en het vermeende verbod om beide procedures 9bis en 9ter te combineren wanneer dezelfde elementen worden ingeroepen) anderzijds. Verzoekers hebben trachten aan te tonen dat verweerder niet afdoende motiveert door niet te evalueren waarom verzoekers ingevolge hun medische toestand al dan niet kunnen terugkeren naar hun herkomstland om daar vanuit de Belgische diplomatieke post hun aanvraag in te dienen. Door niet afdoende te motiveren wordt het artikel 3 van de wet van 29.07.1991 ingeroepen, oftewel de formele motiveringsplicht

De materiële motiveringsplicht wordt door verzoekers daarentegen geschonden door enkel op stereotype wijze te motiveren waardoor verweerder niet apprecieert op basis van een correcte feitenvinding.

In ondergeschikte orde, mocht Uw Raad oordelen dat het inroepen van beide schendingen onverenigbaar is, laten verzoekers het aan de Raad over om na te gaan van welk van beide motiveringsverplichtingen mogelijk een schending is

2.

Verweerder repliceert voorts dat het hem volgens het artikel 9 bis §2,4° van de Vreemdelingenwet niet toegestaan was om rekening te houden met de medische attesten, aangezien deze bepaling stelt dat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard wanneer elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Hij lijkt daarmee te verwijzen, hoewel dat in de nota niet geëxpliciteerd wordt, naar het feit dat verzoekers een aantal aanvragen op grond van het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hebben ingediend.

Verweerder verwijst voorts naar rechtspraak om zijn stelling te staven.

Verzoekers repliceren in het kader van huidige syntheseseminarie als volgt:

Vooreerst wijzen zij erop dat het doel van de ingeroepen elementen in beide procedures volstrekt verschillend is: in het kader van de aanvragen 9ter dienen verzoekers een aanvraag tot verblijf machtiging in aangezien een terugkeer naar hun herkomstland een schending zou uitmaken van het artikel 3EVRM indien er aldaar geen behandelingsmogelijkheden zijn.

In het kader van de aanvraag 9bis wenden zij ondermeer de medische elementen aan, naast psychologische attesten en een attest van hun priester, die er samen op wijzen dat een terugkeer naar hun herkomstland om vandaaruit een aanvraag in te dienen, bijzonder zwaar, en zelfs onredelijk zou zijn, aangezien een scheiding van het graf van hun zoon bijzonder zwaar zou zijn.

De medische attesten worden in beide procedures dus voor een ander doel gebruikt. Bovendien zijn de medische attesten maar één van de elementen die worden ingeroepen om de buitengewone omstandigheden te staven. Er wordt slechts zeer summier naar verwezen.

Het doel van de door verweerder aangehaalde bepaling uit de vreemdelingenwet heeft immers tot doel te vermijden dat identieke aanvragen worden ingediend op grond van het artikel 9ter en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet. In casu is dat manifest niet het geval.

Hoe dan ook, en slechts voor zoveel als nodig, wijzen verzoekers erop dat hun eerste en hun tweede aanvraag 9ter onontvankelijk werd verklaard omdat het medisch attest niet aan de wettelijke voorwaarden zou hebben voldaan. De medische elementen werden door verweerder dus niet geëvalueerd. Beide aanvragen werden overigens ingediend op grond van de aandoening van verzoeker, de heer N.A. (...).

Hun derde aanvraag 9ter werd onontvankelijk maar ongegrond verklaard. De aanvraag werd toen ingediend op grond van de aandoening van verzoeker, de heer N.A. (...), waarvan erkend werd dat hij aan een ernstige aandoening leed maar van wie gesteld werd dat de behandelingsmogelijkheden beschikbaar waren in het herkomstland. Er werd geen annulatieberoep ingesteld tegen deze beslissing.

Hun vierde aanvraag 9ter werd op dezelfde dag ingediend als de aanvraag 9bis, waarvan de beslissing tot onontvankelijkheid in huidige procedure wordt aangevochten. Deze vierde aanvraag 9ter werd ingediend op grond van de aandoening van verzoekster, mevrouw M.A. (...).

Over deze laatste aanvraag 9ter kan verweerder dus in geen geval voorhouden dat verzoekers deze medische elementen reeds hebben ingeroepen in het kader van een aanvraag 9ter. Immers de tekst van de door verweerder aangehaalde bepaling in het artikel 9bis, §2,4° van de Vreemdelingenwet kan niet anders worden gelezen dan dat enkel de aanvragen 9bis onontvankelijk verklaard worden waarvan de daarin opgenomen buitengewone omstandigheden eerder in een aanvraag 9ter werden gebruikt.

Aangezien de laatste aanvraag 9ter gelijktijdig werd ingediend met de aanvraag 9bis (ni. beiden op 25.06.2012) is de aanvraag 9ter niet eerder ingediend dan de aanvraag 9bis. In de laatste aanvraag 9ter gaat het om medische elementen in hoofde van verzoekster, mevrouw M.A. (...), wiens medische situatie nooit voorafgaand aan 25.06.2012 werd ingeroepen in het kader van een aanvraag 9ter.

Zodoende kunnen minstens de medische attesten met betrekking verzoeksters situatie als buitengewone omstandigheid worden beschouwd in het kader van de aanvraag 9bis (of preciezer: kan de aanvraag 9bis niet onontvankelijk worden verklaard omdat erin verwezen wordt naar medische attesten met betrekking tot verzoekster).

In een derde middelonderdeel wijzen verzoekers erop dat minstens in de bestreden beslissing ten onrechte abstractie wordt gemaakt van een psychologisch attest.

Verweerder bespreekt dit attest in het geheel niet in de bestreden beslissing, en schendt daardoor de zorgvuldigheidsplicht, (door niet rekening te houden met alle pertinente elementen uit het dossier) en motiveert daarenboven niet op afdoende wijze.

Ook het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt hierdoor geschonden, doordat er minstens impliciet vanuit gegaan wordt dat psychologische attesten geen bewijs kunnen zijn van de buitengewone omstandigheden die verzoekers verhinderen de aanvraag in te dienen vanuit het thuisland.

Nochtans heeft Uw Raad gesteld in het arrest 36.370 van 21 december 2009 van Uw Raad:

"La partie défenderesse a rendu une motivation qui n'est pas suffisante ni adéquate en considérant que les problèmes d'ordre psychologique du requérant étaient des éléments de nature médicale et leur a dénié par conséquent le statut de 'circonstances exceptionnelles'."

Uw Raad heeft hiermee bevestigd dat psychologische problemen niet ipso facto kunnen worden uitgesloten als buitengewone omstandigheid in de zin van het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. In de nota met opmerkingen repliceert verweerder dat het psychologisch element wel degelijk uitdrukkelijk werd beantwoord in de bestreden beslissing aangezien er gemotiveerd werd omtrent "het feit dat verzoekende partij hun zoon verloren en diens graf wens te bezoeken" en dat verwezen werd naar de mogelijkheid om een visum kort verblijf aan te vragen vanuit hun herkomstland. Verzoekers antwoorden hierop in huidige synthesesamenvatting dat het verweer geen antwoord biedt op het feit dat het psychologisch attest dat bij de aanvraag werd gevoegd, niet besproken wordt. Met betrekking tot de mogelijkheid tot het aanvragen van een visum kort verblijf wijzen verzoekers er overigens op dat verweerder hieromtrent contradictorisch is, nu samen met de meest recente beslissing van 27.08.2013 waarin beslist wordt tot de onontvankelijkheid van de aanvraag 9ter (ingediend op 25.06.2012) een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend met een inreisverbod van 3 jaar. Verweerder zelf zal verzoekers dus verhinderen om het graf van hun zoon te bezoeken. Dit is op zich een nieuwe buitengewone omstandigheid die aan verzoekers zou toelaten om de aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van het artikel 9bis vanuit België in te dienen. In een vierde onderdeel stelden verzoekers dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is door van verzoekers te verlangen dat zij hun aanvraag moeten indienen vanaf de Belgische diplomatieke post in hun thuisland. Verzoekers hebben immers aangetoond dat het hen psychisch bijzonder moeilijk is om terug te keren naar hun thuisland om vandaaruit hun verblijfsaanvraag in te dienen. De psycholoog van verzoekers stelt dat het voor hen zou aanvoelen alsof ze voor een tweede maal afscheid moeten nemen van hun zoon. Hun psychiater heeft gesteld dat hun aandoening (die juist versterkt werd door de dood van hun zoon) zou verergeren in geval van terugkeer naar hun thuisland (en dit nog los van de behandelingsmogelijkheden aldaar). Verzoekers erkennen de discretionaire bevoegdheid van verweerder hieromtrent, echter slechts binnen de grenzen van het redelijke. Zij wijzen erop dat over de voorbereiding en behandeling van dergelijke aanvraag veel tijd zal heen gaan, en dat de uitkomst allerm minst zeker is. Verzoekers stellen dat ze zich tevergeefs afvragen hoe op zicht van de opgegeven motieven het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Verweerder repliceert hier op door te stellen dat zij op kennelijk redelijke wijze heeft geoordeeld, zonder bredere uiteenzettingen daaromtrent. Verzoekers stellen in huidige synthesesamenvatting het gebrek aan feitelijk verweer hieromtrent vast, en wijzen er andermaal op dat de houding van verweerder intussen enkel nog kennelijk onredelijker is geworden door het intussen betekende inreisverbod."

3.2. De verwerende partij antwoordde het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Art. 9bis Vreemdelingenwet,
- Art. 3 van de Wet van 29.07.1991,
- De materiële motiveringsplicht,
- Het redelijkheidsbeginsel,
- Het zorgvuldigheidsbeginsel.

Betreffende de vermeende schending van art. 3 van de Wet van 29.07.1991, artikel dat de formele motiveringsplicht betreft, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr.R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verwerende partij vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- *wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;*

- *wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de door verzoekende partij aangehaalde argumenten betreffende de ingeroepen buitengewone omstandigheden beantwoordt op kennelijk redelijke wijze.

Deze overwegingen laten verzoekende partij toe om te achterhalen om welke redenen de aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de Staatssecretaris onontvankelijk wordt geacht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de bestreden beslissing bekritiseert omdat de aangevoerde medische en psychologische attesten niet werden aanvaard als buitengewone omstandigheid, en dit hoewel deze elementen het hen onmogelijk maken terug te keren naar het land van herkomst. Verzoekende partij meent dat medische elementen ook een buitengewone omstandigheid kunnen vormen in de zin van art. 9bis Vreemdelingenwet. Zij menen dat hun psychologische problematiek niet afdoende werd beantwoord.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van verzoekende partij juridische en feitelijke grondslag mist.

Er weze benadrukt dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk werd gemotiveerd omtrent het feit dat verzoekende partij hun zoon hebben verloren en diens graf wensen te bezoeken. De gemachtigde van de Staatssecretaris motiveerde dienomtrent dat het verzoekende partij mogelijk is om een visum kort verblijf aan te vragen, zo hun aanvraag op grond van art. 9.2 Vreemdelingenwet niet positief zou worden beantwoord.

Dit (psychologische) element werd aldus wel degelijk uitdrukkelijk beantwoord.

Terwijl verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat de medische onmogelijkheid die voor hen zou voortvloeien uit een verwijdering van het grondgebied, ressorteert onder het toepassingsgebied van art. 9bis Vreemdelingenwet.

De verwerende partij wijst erop dat de aanvragen o.g.v. art. 9bis enerzijds en art. 9ter anderzijds en de hieropvolgende beslissingen van elkaar dienen te worden onderscheiden.

Zulk onderscheid wordt ook uitdrukkelijk bij wet voorzien. Artikel 9bis §2 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt immers:

"§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

(...)

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter. " (onderlijning toegevoegd)

De wet voorziet aldus uitdrukkelijk dat de elementen die werden aangevoerd in het kader van artikel 9ter niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden voor een aanvraag o.g.v. art. 9bis.

Verzoekers hun beschouwingen falen aldus in rechte, nu het de gemachtigde zelfs niet was toegestaan - anders zou deze een met de wet strijdige beslissing nemen - om de elementen van de aanvraag art. 9ter als buitengewone omstandigheden te aanvaarden bij de beoordeling van de aanvraag o.g.v. art. 9bis.

De bestreden beslissing wordt dienomtrent ook gemotiveerd en er wordt duidelijk gewezen op het onderscheid dat tussen beide aanvragen dient te worden gemaakt.

Zie ook:

R.v.V. nr. 58 896 van 30 maart 2011 :

"Waar verzoekster opnieuw verwijst naar haar psychologische problemen (slaapstoornissen, geheugenverlies), wijst de Raad erop uit de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever een onderscheid heeft willen maken tussen enerzijds aanvragen om verblijfsmachtiging om medische redenen die in se aanvragen tot het verkrijgen van subsidiaire bescherming uitmaken en aanvragen om verblijfsmachtiging die om andere redenen dan medische redenen worden ingediend. De wetgever heeft in dit verband afzonderlijke procedures en afzonderlijke criteria ingesteld. Een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen dient conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend te worden bij de minister c. q. staatssecretaris of zijn gemachtigde. De Raad acht de motivering van de bestreden beslissing dan ook deugdelijk "

R.v.V. nr. 58 301 van 22 maart 2011 :

"Zoals de verwerende partij opmerkt laat verzoeker na in zijn uiteenzetting van de buitengewone omstandigheden die betrekking hebben op de ontvankelijkheidsfase de medische problematiek te preciseren en aan te tonen waarom hij door de medische problematiek verhinderd wordt zijn aanvraag in het buitenland in te dienen. Hij wijst er enkel op dat zijn medische klachten behandeld worden in België en dat deze behandeling nu g bezig is zonder erop te duiden dat bijvoorbeeld de medische behandeling niet kan en mag stopgezet worden of in het buitenland geen doorgang kan vinden of te wijzen op de ernst van de "medische klachten. Bovendien verwijst verzoeker in zijn aanvraag naar zijn ingediende aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Mede gelet op deze verwijzing en gelet op de vage manier waarop verzoeker gewag maakt van zijn medische problematiek zonder deze te staven, is het niet kennelijk onredelijk dat de bestreden beslissing verwijst naar de specifieke procedure die bestaat voor personen die ten gevolge van hun ziekte een beroep wensen te doen op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Ook in het verzoekschrift, waar verzoeker voor het eerst op duidelijke wijze te kennen geeft dat hij de medische klachten niet als omstandigheden beschouwt om een verblijf aan te vragen (wat op zijn beurt tegenstrijdig is met het indienen van een aanvraag gegrond op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet) maar wel als een buitengewone omstandigheid, laat verzoeker na te concretiseren waarom de medische klachten hem verhinderen de aanvraag in het buitenland in te dienen. "

In de mate dat verzoekende partij voorhoudt dat hun bezwaren tegen een terugkeer, gelet op het feit dat zij van het graf van hun zoon zouden worden gescheiden, op kennelijk onredelijke wijze niet werden aanvaard als buitengewone omstandigheid, laat verweerder gelden dat de kritiek van verzoekende partij blijk geeft van een andere inschatting van dit element. Het loutere feit dat verzoekende partij er een ander oordeel op nahoudt, is niet van aard afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

De verwerende partij wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen die worden aangevoerd in een aanvraag.

buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris, hetgeen verzoekende partij schijnbaar vergeet.

Verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. Verzoekende partij maakt de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

*Op grond van de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de beslissing op redelijke en zorgvuldige wijze werd genomen, en door afdoende motieven wordt geschraagd.
Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”*

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van deze bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van deze bepaling onontvankelijk wordt verklaard, omdat de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij de aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland. Hierbij verduidelijkt de verwerende partij per door de verzoekende partijen aangehaald element waarom het niet in aanmerking kan worden genomen als buitengewone omstandigheid in de zin van genoemde bepaling.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partijen de motieven van de eerste bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partijen bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motivering vergt in casu nazicht van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Er wordt aan herinnerd dat artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om

een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Zoals uit de in punt 1 geciteerde eerste bestreden beslissing blijkt, heeft de verwerende partij de aanvraag in casu onontvankelijk verklaard omdat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vormen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen in hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet met betrekking tot de ontvankelijkheid van de aanvraag wijzen op volgende elementen:

- De door hen doorlopen asielprocedure.
- Het overlijden van hun oudste zoon die in België werd begraven en die zij bijna dagelijks zouden bezoeken, en het feit dat zij erg zijn aangegrepen door diens overlijden. Verzoekende partijen zouden lijden aan een ernstig posttraumatisch stresssyndroom waarvoor reeds aanvragen om medische regularisatie werden ingediend. Medische attesten zouden de link met het overlijden van hun zoon duidelijk moeten maken. Het bezoeken van diens graf zou een belangrijke rol spelen in het verwerkingsproces. Een terugkeer naar Armenië zou blijkens de medische attesten een verergering inhouden van het posttraumatisch stresssyndroom.
- Een terugkeer om de aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen zou geen zekerheid op een gunstige beslissing bieden.
- Het is onrealistisch het graf te verhuizen.
- Attesten van de vicaris van hun kerk in België waarin wordt gesteld dat het ondenkbaar is dat zij het graf moeten achterlaten.
- Een attest van de psycholoog waarin een overzicht zou gegeven worden van de factoren die hebben geleid tot hun zwakke mentale toestand.
- Gelet op het verlies van een kind, hetgeen een van de ergst mogelijke trauma's zou betekenen, zou een gedwongen terugkeer in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partijen menen ten onrechte dat de medische en psychologische elementen die verband houden met hun overleden zoon die in België is begraven niet in rekening werden gebracht. Immers, de verwerende partij motiveert uitdrukkelijk waarom deze elementen geen buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vormen nu zij in de eerste bestreden beslissing stelt *“Betrokkenen hebben op 21 augustus 2011 hun oudste zoon verloren, deze is verdrongen in Froidchapelle (zie overlijdensakte) en werd begraven op 25 augustus 2011 op een begraafplaats in de gemeente Sint-Gillis (zie documenten in dossier). Betrokkenen bezoeken bijna dagelijks het graf van hun zoon. Hoewel dit overlijden bijzonder betreuenswaardig is, vormt dit geen buitengewone omstandigheid aangezien betrokkenen steeds een aanvraag kunnen indienen in het land van herkomst om een visum te verkrijgen voor Kort Verblijf indien de aanvraag 9.2 niet positief beantwoord zou worden. Zo beschikken zij over de mogelijkheid om het graf van hun kind periodiek te komen bezoeken.*

Meester De Schutter stelt dat het verliezen van een kind één van de ergst mogelijke trauma's is dat een mens kan overkomen en dat bijgevolg een gedwongen terugkeer -en dus een scheiding van de begraafplaats van de overleden zoon- in strijd zou lijken te zijn met het verbod op menonwaardige behandeling in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het verliezen van een kind is zonder twijfel hartverscheurend, toch menen wij dat er hier geen sprake is

van een mensonwaardige behandeling omdat het weigeren van een machtiging tot verblijf niet duidt op minachting of gebrek aan respect voor betrokkenen, de wetgeving is er niet op gericht om personen te vernederen of mensonwaardig te behandelen. Daarenboven wordt bij deze de aanvraag om machtiging tot verblijf niet geweigerd, er wordt enkel gesteld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”

en

“Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen (met name: de gevolgen van de dood van hun zoon op de gezondheid van betrokkenen + medische getuigschriften) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).”

Het feit dat de verzoekende partijen het hiermee niet eens zijn, doet geen afbreuk aan deze afdoende motivering. Deze elementen werden uitdrukkelijk beantwoord. Zij kunnen niet ernstig voorhouden dat de medische en psychologische elementen niet in verband worden gebracht met de onmogelijkheid om de aanvraag vanuit hun land van herkomst in te dienen. Hieromtrent legden zij bij hun aanvraag 2 standaard medische getuigschriften van 25 mei 2012 voor, evenals een attest van hun psycholoog van 15 mei 2012 en een attest van de vicaris van hun kerk van 22 mei 2012.

De standaard medische getuigschriften van 25 mei 2012 met betrekking tot de eerste en tweede verzoekende partij maken melding van een anxio-depressief syndroom met posttraumatische component gerelateerd aan trauma's uit het land van herkomst, gecompliceerd door de rouw omwille van de dood van hun zoon in België. De verzoekende partijen worden hiervoor beiden medicamenteus behandeld en opgevolgd voor onbepaalde tijd.

Waar de verzoekende partijen aanvoeren dat niet wordt aangetoond dat de medische elementen - meer bepaald dat een verwijdering van het graf van hun zoon hun ziekten zouden verergeren - op zich ook geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken, dient vooreerst te worden opgemerkt dat de verwerende partij er in de eerste bestreden beslissing terecht op wijst dat er een afzonderlijke procedure bestaat voor het bekomen van een verblijfsmachtiging voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. Zij geven overigens zelf aan deze mogelijkheid te kennen nu zij reeds verschillende aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hebben ingediend.

Voorts wijst de Raad erop dat uit de artikelen 9bis en 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever een onderscheid heeft willen maken tussen enerzijds aanvragen om verblijfsmachtiging om medische redenen en aanvragen om verblijfsmachtiging die om andere redenen dan medische redenen worden ingediend. De wetgever heeft in dit verband afzonderlijke procedures en afzonderlijke criteria ingesteld. Een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen dient conform artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend te worden bij de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde. De Raad acht de motivering van de bestreden beslissing dan ook deugdelijk waar wordt verwezen naar het onderscheid tussen beide procedures en waar de verwerende partij stelt dat de hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zodat er in het kader van dit verzoek geen verder gevolg aan kan worden gegeven.

De Raad merkt verder op dat door het onderzoek van de medische elementen niet te beperken tot het kader van de daartoe voorziene procedure, doch deze tevens in te roepen in het kader van de verblijfsprocedure conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de verzoekende partijen de verwerende partij ertoe dwingen een standpunt in te nemen aangaande een aangelegenheid – met name geneeskunde – waartoe zij geenszins enige bekwaamheid heeft. De Raad wijst in dit verband nog op artikel 9bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet dat voorziet dat elementen die werden ingeroepen in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Uit de memorie

van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33*), blijkt immers dat het de betrachting van de wetgever was om “(...) opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen. Artikel 9 bis, § 2, nieuw voorziet dan ook dat elementen die ingeroepen worden in het kader van artikel 9 bis, nieuw, van de wet, die reeds ingeroepen werden bij andere procedures, niet weerhouden zullen worden.” De verwerende partij kon in casu dan ook volstaan door te wijzen op de procedures 9bis en 9ter. Het feit dat er nog een verblijfsaanvraag hangende zou zijn, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Zo houdt immers de vaststelling nog steeds stand dat voorzien is in twee afzonderlijke procedures, waarbij deze medische gegevens op hun waarde zullen worden beoordeeld in de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het is geenszins vereist dat reeds een beslissing werd genomen aangaande de medische verblijfsaanvraag opdat artikel 9bis, §2, 4° van de vreemdelingenwet toepassing zou vinden. Het feit dat de laatste aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet tegelijk zou zijn ingediend met de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet doet hieraan geen afbreuk. Voorts blijkt uit de gegevens waarover de Raad beschikt dat het beroep ingediend tegen de beslissing van 26 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter onontvankelijk werd verklaard, werd vernietigd bij arrest nr. 177 918 van 18 november 2016.

De verwerende partij merkt terecht op dat de verzoekende partijen niet ernstig kunnen voorhouden dat de medische onmogelijkheid uit het land te worden verwijderd omwille van hun zoon ressorteert onder het toepassingsgebied van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het loutere feit dat zij er een andere mening op na houden doet zoals de verwerende partij opmerkt geen afbreuk aan de wettigheid van de eerste bestreden beslissing. Evenmin is de motivering stereotiep.

Waar de verzoekende partijen verwijzen naar en citeren uit rechtspraak van de Raad waaruit zou blijken dat het wel mogelijk is om medische elementen in te roepen als buitengewone omstandigheid, dient te worden opgemerkt dat zij nalaten aan te tonen dat de omstandigheden die hun zaak kenmerken identiek zijn aan deze die hebben geleid tot de aangehaalde rechtspraak. De verwijzing is dan ook niet dienstig.

Waar zij voorhouden dat de medische attesten die zij aanbrachten in de procedure op grond van 9bis van de vreemdelingenwet voor een ander doel worden gebruikt dan in een procedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, kan worden verwezen naar het voorgaande. De Raad herhaalt dat op alle door de verzoekende partijen aangebrachte elementen, ook de medische, in de bestreden beslissing werd geantwoord. Zij weerleggen met hun betoog geenszins de concrete en afdoende motivering van de eerste bestreden beslissing. Zij kunnen niet ernstig voorhouden dat de medische elementen niet in rekening werden gebracht. Waar zij stellen dat deze elementen niet werden geëvalueerd, volstaat te herhalen dat de verwerende partij op goede gronden uitdrukkelijk heeft gewezen op de verschillende procedures, en dat in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen verder gevolg kan worden gegeven aan de medische argumenten.

Met betrekking tot de psychologische problemen legden zij bij hun aanvraag een attest van hun psycholoog en een attest van de vicaris van hun kerk voor. De psycholoog wijst in zijn attest van 15 mei 2012 op het dubbel trauma dat de verzoekende partijen kregen te verwerken, namelijk de omstandigheden in hun land van herkomst en het overlijden van hun zoon in België. In zijn attest van 22 mei 2012 gaat de vicaris in op de gevolgen van het overlijden van de zoon en wijst hij erop dat zij het land niet kunnen verlaten omdat hun zoon in België werd begraven.

Met betrekking tot deze attesten kan vooreerst worden opgemerkt dat zij niet werden opgesteld door artsen.

In zoverre de verzoekende partijen de verwerende partij verwijten het door hen voorgelegde psychologisch attest niet te benoemen in de eerste bestreden beslissing, dient te worden opgemerkt dat de verwerende partij geenszins is gehouden elk voorgelegd stuk bij naam te benoemen. In casu blijkt dat de verwerende partij rekening hield met de psychologische problematiek gekoppeld aan het overlijden van de zoon in België nu hierover wordt gemotiveerd “*Betrokkenen hebben op 21 augustus 2011 hun oudste zoon verloren, deze is verdrongen in Froidchapelle (zie overlijdensakte) en werd begraven op 25 augustus 2011 op een begraafplaats in de gemeente Sint-Gillis (zie documenten in dossier). Betrokkenen bezoeken bijna dagelijks het graf van hun zoon. Hoewel dit overlijden bijzonder betreurenswaardig is, vormt dit geen buitengewone omstandigheid aangezien betrokkenen steeds een aanvraag kunnen indienen in het land van herkomst om een visum te verkrijgen voor Kort Verblijf indien*

de aanvraag 9.2 niet positief beantwoord zou worden. Zo beschikken zij over de mogelijkheid om het graf van hun kind periodiek te komen bezoeken.

Meester De Schutter stelt dat het verliezen van een kind één van de ergst mogelijke trauma's is dat een mens kan overkomen en dat bijgevolg een gedwongen terugkeer -en dus een scheiding van de begraafplaats van de overleden zoon- in strijd zou lijken te zijn met het verbod op mensonwaardige behandeling in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het verliezen van een kind is zonder twijfel hartverscheurend, toch menen wij dat er hier geen sprake is van een mensonwaardige behandeling omdat het weigeren van een machtiging tot verblijf niet duidt op minachting of gebrek aan respect voor betrokkenen, de wetgeving is er niet op gericht om personen te vernederen of mensonwaardig te behandelen. Daarenboven wordt bij deze de aanvraag om machtiging tot verblijf niet geweigerd, er wordt enkel gesteld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

(...)

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen (met name: de gevolgen van de dood van hun zoon op de gezondheid van betrokkenen + medische getuigschriften) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012)."

Zij tonen niet aan met welk gegeven uit dit psychologisch attest geen rekening zou zijn gehouden. Er blijkt allerm minst dat er "abstractie wordt gemaakt van een psychologisch attest", zoals zij voorhouden, nu integendeel de psychologische toestand uitvoerig wordt besproken en wordt gemotiveerd waarom deze in casu geen buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Zij kunnen niet ernstig voorhouden dat "er minstens impliciet vanuit gegaan wordt dat psychologische attesten geen bewijs kunnen zijn van de buitengewone omstandigheden". De verwijzing naar de rechtspraak van de Raad is opnieuw niet dienstig nu geen identieke situatie wordt aangetoond. Bovendien blijkt uit de eerste bestreden beslissing allerm minst dat psychologische problemen worden uitgesloten in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Integendeel, de eerste bestreden beslissing bespreekt deze uitvoerig.

Zij tonen niet aan dat zij in de onmogelijkheid zullen zijn om het graf van hun zoon minstens periodiek te bezoeken door middel van een visum kort verblijf mocht de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet uitmonden in een positieve beslissing. Voorts maken zij niet aannemelijk dat een periodiek bezoek van het graf niet zou volstaan.

Tenslotte verwijten de verzoekende partijen de verwerende partij contradictorisch gedrag nu zij enerzijds stelt in de bestreden beslissing dat een visum kort verblijf kan worden aangevraagd en anderzijds op 27 augustus 2013 aan de verzoekende partijen een inreisverbod oplegt voor 3 jaar. Vooreerst kan worden opgemerkt dat de beslissingen tot afgifte van een inreisverbod dateren van na het nemen van de eerste bestreden beslissing, zodat zij de verwerende partij niet kunnen verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Op het ogenblik van het nemen van de eerste bestreden beslissing kon de verwerende partij op goede gronden motiveren dat zij een aanvraag voor een visum kort verblijf konden indienen. Bovendien dient te worden opgemerkt dat kan worden aangenomen dat de inreisverboden van 3 jaar van 27 augustus 2013, reeds (minstens voor het grootste deel) zijn verstreken. Ter terechtzitting stelden beide partijen niet te weten wanneer de inreisverboden ter kennis werden gebracht van de verzoekende partijen.

De overige motieven van de eerste bestreden beslissing worden niet betwist.

De verzoekende partijen maken derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met

overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om deze bestreden beslissing te schragen. De schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partijen voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partijen erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partijen geenszins aantonen dat de eerste bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is ongegrond.

Tegen de tweede en derde bestreden beslissing worden verder geen middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN